

Den sorte Dame.

— Roman af —

M. F. Yorlings.

I.

Det er Juleaften. Klokkeren er henad otte. Mørket ruger tungt over Kjöpenbøgen London, og en uafbrudt øsende Regn plaffer ned Breven. Men alle Vegne er Julelysene tændte, og alle Vegne sidde glade Familjekreds ved de vel belastede Juleborde, medens en lystig Jid kulterer i Kammeret.

Af en anden Art er den Scene, som frembyder sig for vort Blik. Vi se et fattigt Værelse for os, en mat Skuld i Kammeret sætter paa sit sidste Bænk, paa Bordet staar et nedbrændt Tæppe og Resterne af et tarveligt Maaltid. Paa en lav Stol, bøjst over Kammerbuden for at fange de sidste Varmestruer, sidder en ung, meget smuk Pige, som i hele den vide Verden ikke har en eneste Slægting eller Ven, og hvis hele Væggene bestaar i nogle saa Stillinger i en gammel Løberpung.

Hun sidder gyfende af Skulde og stirrer ind i de ulmende Gløder, grubler over sin fortvilede Stilling og tænker med Oru paa Fremtiden. Hendes Fortid er snart fortalt.

Allerede som ganske lille Pige var hun kommen i Pleje hos en gammel Dame i en afslidende liggende Landsby i Grevskabet Cheshire. Hjem hendes Forældre var, hvorfor hun var overgivet til Fruen Myrs Omsorg, havde hun aldrig erfaret; og hun ikke kunde hun mindes, at hun nogen Stund havde boet andre Steder end i den gamle Fruens simple, men saa hyggelige lille Hus.

Fra Vuggen til hendes femtende Aar var Livet henrundet for hende stille og uden Brynginger. Den lille havde besøgt Skolen i Landsbyen til hendes femtende Aar, og havde lært at læse, skrive og regne, samt Haandarbejde, i hvilket hun var meget færdig. Desuden havde hun lært at synge saa smukt, at hendes Stemmeklang gjennem Koret i Kirken om Søndagen, kjønt hun ikke kjendte en Note. Derimod kunde hun ikke et Ord fransk, og hendes øvrige Kundskaber var det fmaat bevendt med. Hun havde liden eller ingen Omgang med de andre Børn, thi „Tante Johanne“, som hun plejede at kalde Fruen Myr, vilde ikke tillade, at hun omgikkes med Drengene af Smeden, Bageren og Slakteren i Landsbyen. Naar de andre Børn drog til Skolen i glade Flokke for at plukke Blomster eller Bramber, eller havde indbudt til et lille Gjæstebud hos den ene eller den andens Forældre, maatte Linda May blive hjemme og læse Avisen for Tante eller vandre Vedene i den lille Have ved Huset. Det kunde ogsaa hendes, naar Husets gamle Tyende, Nancy, var træt eller vilde skaane sine nye Sko, at Linda maatte løbe et Grænde til Byen.

Tante Johanne var indskrænket, sippet og meget streng. Hun opdrog sit Plejebarn efter Grundsaetninger, som var ganske for et halvt hundrede Aar siden. Linda maatte sidde lige som en Suge, aldrig lægge den ene Fod over den anden og ikke læne Armen paa Bordet; lige saa lidt maatte hun gjøre Spøgsm al eller soare, naar hun ikke blev spurgt, hun maatte tie, adlyde og være flittig.

Men da hun voksede lidt til, satte hun sig af og til op imod denne Ordning. Ja, paa sin fjortende Aars Fødselsdag fik hun over til aabent Mutteri, idet hun paa en Tilrettevisning om, at „unge Piger aldrig maa spørge“, svarede kjætt:

„Jeg vil og maa vide, hvem jeg er — hvorledes jeg er kommen til Dem, Tante Johanne! Det er grusomt at holde mig i denne Uvæsenhed — hvorfor maa jeg ikke saa det at vide?“

„Det er bedst for dig, at du ingen Ting ved!“ havde Fruen svaret og oven i Kjøbet rykket Brynene over Brilleterne.

„Hvorfor det?“ spurgte Pigen heftig.
„Hvis jeg fortalte dig hvorfor, vidste du alt.“
„Men hvorfor maa jeg ikke vide det?“
„Du er endnu for ung; du skal nok en Gang saa alt at vide.“
„Saa sig mig blot en Ting: Lever min Moder og min Fader endnu?“

„Nej, de er begge døde for mange Aar siden.“
„Og har jeg ingen Slægtinge?“
„Saa vidt jeg ved ingen.“
„De staar altsaa slet ikke i noget Familienforhold til mig?“
„Nej.“
„Hvorfor har De da taget mig til Dem?“
„Dels af Barmhertighed, dels fordi jeg holder af dig, og dels fordi jeg saar aarlig fem og tyve Pund i Kostpenge for dig.“
„Og hvad skal der blive af mig, naar jeg er bleven voksen? Skal jeg blive her alle Dage?“
„Ja, det skal du.“
Ved dette Svar kunde Linda ikke tilbageholde et Suf.

Den gamle Fruen vedblev:
„Hvorfor sulker du? Du har et anstændigt smukt Hjem, faar godt at spise og drikke. Af Klæder faar du, hvad du behøver og en god Opdragelse.“

„Ja, men — jeg søger hos mig selv, at jeg er saa uvæsende. Jeg er kun en almindelig Bondedatter, bærer grove Klæder, plumpe Sko og sidder i Stolen ved Siden af Smedens Datter. Desuagtet faar jeg ikke Lov til at besøge hende i hendes Hjem. Hvorfor ikke? Er jeg, som Nancy sagde en Gang — er jeg en Dame?“

Der fulgte et Dødtidigt byd Tausshed efter dette Spørgsmaal, derefter brød Fruen Myr løs:

„Nancy er en gammel Kar!“
„Hvad er jeg saa da?“ vedblev Linda haardtadt.
„En uheldig, forladt Slabning, som hverken har Familje eller Formue og som maa holde sig rolig og klynke stille i Gjerningens Tænder for ikke at vække Opmærksomhed. Se saa, lød det nu væde nok og tænkt aldrig paa igen at rette Spørgsmaal til mig om din Herkomst, inden du har fyldt dit tyvende Aar. Det manglede bare, at saadan en femtinaars Pige skulde tage en i Forhør!“

Nancy var mindre strids og hemmelighedsfuld end Fruen, og naonlig, naar hun kom hjem fra Byen og havde en Flaske Brændevin skjult under Forklædet. Stundom — dog ikke ofte — havde Linda fundet Nancy ude i Skjullet i en binglende Tilstand og udsloende idelige Klager over „Svaghed“ i de gamle Ben. Hendes usammenhengende Tale, de stirrende gladsagte Øjne, som Linda tilstod de heftigste Smærter, havde vakt den uskyldige Piges Medlidenhed. Dette havde atter rørt den gamle, hun havde taget den unge Slabning i sine Arme og stundom yttret i afbrudte Sætnings: —

„Jeg ved mere, end — de tro — hvor hemmelighedsfulde de end ere. — De vil endnu en skjønt Dag komme til Deres Net. De er en virkelig — jo, jeg siger det, en virkelig Dame, og Fruen Myr — hun har kun været Kammerjomfru. Jeg siger ikke et Ord mere, nej, ikke et Ord, og hun holder af Dem, som var De hendes eget Barn, kjønt hun — saadan — saadan —“

Saa fant Nancys Hoved ned paa Bordet, og hun faldt med en overraskende Hurtighed i dyb Søvn.

Sælsomt nok, kun naar den gamle led af de fleste Sygdomstilsfælde, var hun saa medfølsom! Til andre Tider nægtede hun endog paa det bestemteste og med stor Hestighed disse Øvringer og paastod ligesom, at Fruen Linda maatte have drømt det.

I Aarenes Løb blev den unge Pige mere uafhængig, saa at hun endog fik en bestemt Del i Ledelsen af den lille Husboldning. Desuden kom Linda i Søndagskolen og Læsestuen i Landsbyen i Berøring med Rektorens Døtre. Fruen Myr vilson fandt Behag i at patronisere den lille Landsbykylling og indbød hende endog saa stundom til The, naar — der ingen andre var i Besøg. De laante Linda Bøger og Arbejdsopgaver af Modejournalen og hentykkede hende med Fortællinger fra den store Verden, der vil siges Skildringer af Havensfelter, Skotture og Værnestefer og et Par større Middage. I al Stilhed havde de ofte forundret sig over, hvordan den gamle sippede Fruen Myr, som trods hendes smukke lille Hus, hendes vel plejede Have og hendes egen Kirkeplads sjensynlig ikke var nogen Dame, var kommen til denne Niece. Linda Myr var aabenbart en ung Dreng, der var falden ned i en Kragerede; hun bar sin slanke Skikkelse og det adelte formede Hoved saa stolt, som slob Landets fornemste Adelskab i hendes Aarer. Nej, hun kunde umuligt være Fruen Myrs Niece, hun var af en ganske anden Slægtning. Disse, i den strengeste klassiske Stil skaarne Træk, der var blege som Alabast, den yppige Krone af broncefarvet Haar, forlenede hende med et ganske andet Præg, end Mæleblødsansigterne blandt de andre landlige Skjønheder. Tilmed befad hun, trods den tarvelige Opdragelse, hun havde faaet, fuldt ud en Dames Anseelser og Væner, saa at hun i mange og meget var mere forjættede og betydningsfulde. Heller ikke formaade hendes daarligt fiddende Klæder at skjule hendes Skikkeligheds able og smukke former.

Den gamle Nancy havde af og til ladet Øvringer falde, som var trængte ned i Landsbyen, Antydninger, som gif ud paa, at Fruen Linda Myr var af høj Værd, og at der ingen var i hele Byen, som var værdig at løse hendes Skotvinge. Men man kjendte i Byen den gamles Svaghed, og hendes Ord sloh ikke altid til troende.

Da Linda en smuk Sommerdag gif igjennem en højt bølgende Kornmark, mødte hun Fruen Myr og en Herre med mørke gjenmenstrængende Øjne.

Medens de unge Piger vekslede et Par Ord med hende, stirede den unge Mand paa Linda paa en Maade, der bragte Blødt til at gifge hende til Hovedet, og da hun havde vendt dem ryggen, hørte hun ham sige: „Hvilket nydeligt Ansigst! Hvem er det?“

„Na, kun en Pige fra Byen! En Niece af den gamle Fruen Myr!“ svarede Selina i en ringeagende Tone.

„Et yndigt, henrivende Ansigst!“
Det var endnu aldrig faldet Linda ind, at hun var i Besiddelse af et saa smukt Ansigst, og hun skyndte sig tovers over Marken hjem for at kaste et Blik i det lille Spejl, som hang paa den tallede Væg inde i hendes lille Kammer. Altsaa var disse brune Øjne, disse marmorhoide af let kruset Haar omgivne Træk smukke?

Men hvorfor skulde hun, naar hun var smuk, klynke stille igjennem Verden, som Tante Johanne havde sagt, for ikke at vække Opmærksomhed. Det sligtige Ord fra den fremmede havde kastet Forsængelighedens Sædekorn i den unge Piges Barm, og da hun næste Søndag solte den fremmede Mandts beundrende Blik hvile paa sig, solte hun for første Gang Forsængelighedens Triumf.

Hun var den Gang atten Aar og havde endnu intet oplevet, men nu fulgte Begivenhederne Slag i Slag.

Nancy havde atter havt et „Tilfælde“, var styrtet over Trapperøværket og havde slaæet sig ihjel. Stræcken herover rystede den gamle Fruen Myr i den Grad, at hun begyndte alvorlig at skrante. Den strenge Winter bragte hende en Fortjolelse paa Halsen, der kastede hende paa Sygelejet.

En ung Pige var kommen i Nancys Sted, men Linda taalte ikke, at det nye Tyende kom ind i Sygeværelset, og hun plejede den tyge alene med en Sygeplejerskes Behænsighed og en Datters Kjerlighed.

Da hun en Nat hvilede i en Lænestol ved Siden af Syge sengen, begyndte den gamle Fruen med soag, rystende Stemme:

„Linda, du er nu næsten nitten Aar gammel, og det er paa Tide, du erfarer, hvad du spurgte om for fem Aar siden. Derfor jeg ikke kommer mig igjen, ved jeg virkelig ikke, hvad der skal blive af dig. De fem og tyve Pund, som jeg fik tidligere for dit Underhold, ere udeblevne i de sidste to Aar. Jeg har testamenteret dig min Smule Formue. Mit Testamente har jeg egenhændig skrevet og Nancy og Tom, Mællemændene, have skrevet under til Bitterlighed. Du vil finde det i mit Skrivebord blandt mine andre Papire, samt en Pakke gamle med et gult Silkebaand sammenbundne Breve, hvis Indhold vedrører dig. For Resten søler jeg mig bedre og stærkere. — Hvor er Molly, Katten? Løst den op i Sengen til mig, for at den kan varme mine Fødder. Du vil være god ved Molly, ikke sandt Linda, og blive her? Men jeg vrølser, jeg kan

saamænd leve mange Aar endnu. Jeg er jo først en og trede, og min Moder blev næsten hundrede Aar gammel! Lad kun Skatten blive her, og i Morgen vil jeg meddele dig, hvad der længe har ligget mig paa Hjerte. Ja, jeg vil fortælle dig din Historie, lad der saa komme, hvad der vil.“

„D, vil De virkelig, Tante Johanne?“ udbrød Linda med Liv. „Kunde De ikke straks gjøre det, da De føler Dem saa vel i Aften?“

„Nej, først i Morgen,“ svarede den gamle Fruen, rystende paa Hovedet, saa Kappedaændene slagrede. „Du har saamænd ingen Grund til at glæde dig, Børn, thi det er slet ingen lystelig Historie, du vil saa at høre. — Se saa, gif mig nu min Medicin og lad mig sove. I Morgen tidlig skal du saa alt at vide.“

Hvile Katten laa Linda og kunde ikke sove i Forventning om, hvad den kommende Dag vilde bringe. Tante Johanne sov som en Sten, hun rørte sig ikke. Først henimod Morgenstunden sov Linda ind.

Da det græde ad Dag, var hun allerede oppe og sneeg sig sigte hen til Syge sengen, thi Tante Johanne laa endnu ganske rolig. Under Løbet, hun sov den lange Søvn, af hvilken ingen vaagner her i Livet.

II.

Efterretningen om Fruen Myrs Død bredte sig hurtigt i Landsbyen Manister. En ventlig Nabo paatog sig at sørge for Begravelsesformaliteterne og at forsøge sig Indblik i den afdødes Anliggender for at saa at vide, hvorledes hun havde sørget for Linda. Den sidste Del af Opgaven blev han dog fritagen for paa en meget uventet Maade, idet en ældre Mand med et simpelt Ydre og et kolbt grusomt Blik fremsillede sig til Kende som Fruen Myrs Broder og lovlige Arving. Manden var Værtskueholder i Liverpool.

Skjønt han kun sent paa Dagen, fandt han Tid til at saa Begravelsesomkostningerne formindstede betydelig, samt indtage et forsvarligt Aftenmaal. Han behandlede Linda, som var hun en Tjenestepige, og Tjenestepigen, som var hun en Slavinde.

Morgen efter Begravelsen forlangte han den afdødes Nøglesnippe, hvorefter han lukkede sig inde i Dagligstuen og gjennemvadede Fruen Myrs Skrivebord. Han gjennemsnusste alt, læste enhver Seddel, hvad enten det var en Receipt til en Frugtarmelade, et Midde med Frost, eller gamle betalte Regninger, indtil han kom til en Pakke gamle Breve, der var sammenbundne med et gult Baand.

Under denne Pakke laa Fruen Myrs Testamente. Det lod:

„Jeg, Johanne Myr, disponerer ved min Fornafsts fulde Brug — og efter en usjagtig Optælling af alt, hvad hun havde saumensparet, testamenterede hun sin lille Formue, sit Hus med Indbød og Klæder og Linned til sin Adoptivniece Fruen Linda Myr. Indtil hendes Myndighedsalder vad Testamenten sin kjære Broder, Hr. Thomas Myr, Ejers af Gjæstgivergaarden „Den lystige Fiol“ i Liverpool, at bestyre Ejendommen for den unge Pige, hvorfor han skulde have fem og tyve Pund.

„Det nøjs jeg ikke med, Johanne, det kan du være stolt paa,“ brummede Manden, da han havde gennemløst Søjlerens sidste Vilje. „Det er et Testamente skrevet af en gammel Kvinde, der gaar i Barnsdom, og er ikke det Papi værd, hvorpaa det er skrevet. Ni hundrede Pund, Huset og hele Indbød, det er fandelig ingen hul Nød og kommer din „kjære Broder“ Tom lige til Pas. Pigen skal have Klæderne og en Fempundsnot, dermed maa hun være hjeleglad. Jeg vil bringe hende til London, og saa maa hun se, hvordan hun kan tjene det daglige Brød. Jeg har ingen Lust til at lade hemmelighedsfulde fremmede løse paa min Vedtæknung, og Johanne var en god Kar, at hun lassed sig denne Person paa Halsen. Tænkte mig nok, at hun ogsaa vilde begaa den Dumhed at gjøre hende til sin Arving; det var klokt af mig, at jeg var saa hurtig ved Haanden. Endnu er der ingen Skade stet. Hun ved endnu ingen Ting.“

Han gif hen til Kammeret, ragede op i Jlden, saa den slummede højt op og kastede Søjlerens Testamente der ind. Derefter greb han Brevpakken, vendte den i Haanden og mumblede: „Kjender ikke Sproget, men vel og borte er det! Og derefter sendte han Brevens samme Vej som Testamentet.

Da Papierne var brændte til Aste, lukkede han atter Døren op og raabte paa Brød, Ost og El til Fruen.

Tjenestepigen satte med en trodsig Mine det forlangte paa Bordet.

„Hvor er den anden Pige?“ spurgte Thomas Myr.

„Fruen Myr er oppe paa sit Værelse.“
„Fruen! Hun er lige saa lidt en Fruen, som De er det! Sig til hende, at hun kommer straks her ned, men hurtigt!“

Kort efter traadte Linda ind i Værelset. Den raat udsende larmende fremmede stræmmede hende.

Gumrende paa et Stykke Brød med Ost, tiltalte han hende i en roa Tone:

„Har set alting efter, der er intet Testamente.“

„Intet Testamente!“ raabte Pigen. „D, jo, der maa være et. Tante Johanne sagde, det laa i Skrivebordet.“

„Ej, har hun virkelig sagt det? Maafe ogsaa, hvad der stod der?“ spurgte den afdødes Broder i en haantlig Tone.

„Ja.“

„Na, og?“

„At hun efterlod mig Huset og en lille Kapital.“

„Hun har Pøkker heller! Hun har talt i Billedse! Der er intet Testamente — ikke en Linie — jeg saar enhver Skilling og ethvert Stykke i hele Huset.“

„Og hvad skal der blive af mig?“

„De? Na, jeg vil forære Dem min Søsters Klæder! Som det lader, har De jo slet ingen paarsvænde, ingen Forældre?“

„Der maa være Breve, hvis Indhold handle om min Herkomst,“ stammede Linda. „En Pakke, sammenbundne med et gult Silkebaand. Fandt De ikke den?“

„Jeg? Hoor, min rare Pige, skulde jeg saa have fundet den?“

„I Tante Johannes Skrivebord. Maa jeg søge?“

„Sog De, saa meget De vil.“

Linda gjennemsnusste ethvert Rum i Skrivebordet, og Thomas Myr sid rolig og saa til med Biden i Munden.

Da den unge Pige nu havde overbevist sig om, at der intet fandtes, slog hun Haenderne for Ansigtet og grad bitterlig.

Gjæstgiveren fra Liverpool blev fortvædet og sagde barsk:

„Na, hvad gaar der nu af Dem? Hvad er der dog i Vejen?“

„Na, Hr. Myr, er De ganske sikker paa, at De ikke har set Pakken?“ spurgte Linda og saa paa ham med et bønligt Blik.

„Ganske sikker.“

„Saa er Brevene gaaede tabt, og jeg faar aldrig at vide, hvem jeg er.“

„Snaft, det kan jeg straks sige Dem.“

„Kan De?“ raabte Linda, næsten glad.

„Ja. De er et sundt og meget smukt Pigebarn, som godt kan staa paa Deres egne Ben, og som jeg kan forsikre en god Plads som Opvartningsjomfru, hoornaar det skal være.“

„Som Opvartningsjomfru?“ raabte den unge Pige forskrækket.

„Na ja, De bliver vel nødt til at forjæne det Brød, som De vil putte i Deres smukke Mund!“ sagde Thomas Myr med en roa Latter. „Og De vil ikke let kunde tjene det paa en nemmere og behageligere Maade.“

„Hvillere vilde jeg gamle Klæde!“ raabte Linda lidenskabelig.

„Det behøver De saamænd ikke; De med Deres pæne Manerer vil ogsaa let finde en Plads i en Familje. Jeg gifver Dem min Søsters Klæder og fem Pund, for at De kan begynde Livet, og De vil lide kunne sige, at jeg som en fremmed ikke har behandlet Dem nobelt.“

„D nej,“ svarede Pigen og saa ham med lidenskabelig Trods ind i Ansigtet. „Jeg agter at blive og tjene mit Brød her i Manister, hvor jeg har Venner.“

„I Saadan en Navnetrog gives der intet at fortjene for en Pige som Dem. Det var kun mit Spøg, da jeg for talte om Pladsen som Opvartningspige. Jeg vil forsikre Dem en god Plads i en stor, fornem Familje, som Selvfabsdame hos en Dame. Synes De derom?“

„Jeg ved ikke; jeg er saa uvæsende og uerfaren.“

„Byt! De kan vist læse for, og De skriver vel ogsaa en god, smuk Haandskrift. Kan De ogsaa sy?“

„Ja, jeg er duelig i Syning.“

„Saa, De! Saa behøver De kun at gjøre Dem behagelig, imigre en lille Smule, udføre Kommissioner og se smukt ud, for at have det rigtig godt hos en saadan gammel Dame, som maafe oven i Kjøbet kan finde paa at testamenterer Dem hele sin Formue.“

Linda kjendte kun lidt til Pengenes Værd, desuagtet forekom den sidste Goentalitet hende at være lidet sanssynlig; heller ikke var det efter hendes Sind, at hun, som Myr udstrykte sig, skulde stasse sig en magelig Stilling ved at smigre; men for Resten havde hun aldrig før tænkt paa den Mulighed, at hun skulde komme til at tjene for sit Brød. Det Livsprogram, som havde foresvævet hende af og til, var, at hun alle Dage vilde blive boende i det lille Hus med Pigen, Sara, plejede den afdødes Katte, en Gang imellem drikke The hos den lille Fru, indtil hun en Gang døde som gammel Jomfru, ligesom Tante Johanne. Og nu kom pludselig denne brutale Mand og sloh hende ud i Verden. Nej, hun vilde blive i Manister. Derfor gjentog hun med stor Bestemthed:

„Nej, jeg vil blive i Manister, hvor jeg har nogle Venner!“

„Og dem vil De leve af? Na, se kun til, hvor længe det gaar!“ lo Hr. Myr. „De tjender ikke Verden endnu, min Kjære! Naar De først ere komme under Vejr med, at De ikke ejer en Stilling, saa er Venstabet ude. Alt dette her lader jeg straks sælge ved Auktion.“

„D, og hvad skal der blive af Kattene?“

„Kattene? Dem drukner jeg.“

„Nej, dem kan jeg i det mindste stasse et Hjem til. Fru Tatt tager nok en af dem.“

„Og maafe Dem selv med i Kjøbet? Gaa kun og bed Deres Venner om Raad, saa skal De høre. Men glem ikke at fortælle, at jeg gifver Dem Klæder og Penge og er beredt til at anbringe Dem i et godt Hus i London.“

Om Eftermiddagen began Linda sig paa Vej. Hun vidste forud, hvad Fru Tatt vilde sige til hende. Denne gode Kone, som aldrig i sit Liv havde forladt Manister og som stædte og smæltede paa alle, der ingen No havde i Hjemmet og vandrede bort, vilde uden Tvivl sige til hende: „Bliv De hos os, Linda, vi skal saamænd nok saa noget at bestille til Dem.“

Men til Pigen store Forbauselse blev den gode Fru Tatts Ansigst mærkelig langt, medens Linda fortalte sin Historie, og da hun var færdig i Brød hun:

„Hvad siger De? Ikke en Stilling har hun efterladt Dem? Hvide aldrig trødet det om Johanne Myr. Men Broderen lader til at opsøre sig pent over for Dem og vil tage sig af Dem.“

„Ja, men Fru Tatt, han er mig saa ubehagelig, han er saa simpel, fa raai i sit Væsen og Udsende.“

„Man kan ikke vælge sine Folk, naar man maa fortjene sit Brød. Lyd De mig og tag imod hans Tilbud med Tak.“

„Mødtag?“

„Ja. Vob og jeg vilde hjertens gjerne tage imod Dem, og De kunde saa godt blive hos os, om det skulde være en hel Maaned, men De ved jo, at vi have os selv at sørge for, efter den Tids Forløb var De maafe slet ikke bedre stillet. Stræberspiningen vilde De nappes synes om; jeg kjender ikke Deres Herkomst, men man kan se paa Dem, at De er en født Dame, og derfor maa De hellere se at faa en Plads i et fornemt Hus.“

(Fortsætt.)